

UNRRA 191

Prof. Dr. Glasenbach

MAISON Journal

ŽINIOS

Nr. 13

Salzburgo, (Glasenbacho) Lietuvių Kolonijos Savaitinis leikraštis.
1945 m. lapkričio 30 d.

ISRINKUS NAUJĄ KOMITETĄ

Dirbant visuomeninį darbą - reiškia aukotis jai, visuomenei, nesiekiant jokios asmeninės naudos, dirbti su meile iš pasiaukojimo tiems, kurių naudai dirbama. Tik toks darbas ir tik toks supratimas apie visuomenines pareigas pavaizduoja tikrąjį visuomenininką arba kolektyvą, kuris su jungtomis jėgomis vykdo visuomenės jam uždėtą pareigą. Visuomenininko darbas visais laikais buvo sunkus. Sunkus jis buvo ir nepriklausomaj Lietuvoj.

Bet dar sunkesnis mūsų visuomenininko pareigos yra čia, svetimame krašte ir be tėvynės likusių tautiečių tarpe. Sunkus karo metų pergyvenimai, tėvynės ilgesys, liūdna dabartis ir neaiški ateitis padarė kiekvieną iš mūsų nervingą, jautrų, greitai išsilydinti iš takto bei dvasinės pušiausvyros ribų. Labai greitai apkaltinamė kitus, nepažvelgėme į save, ar patys negalime būti tuo apkaltinti. Išrinkus ką nors ir bet kurias visuomenines pareigas reikalaujame dažnai to, kas nėra pasiekiamo, kritikuojuome, kai patys dažnai ne piršto nepridedame prie to darbo, kuris yra kitų dirbamas.

Turime išrinkę naują Salzburgo apygardos komitetą. Senasis komitetas, dirbęs nuo pat pirmųjų išvadavimo dienų, lapkričio 25 d. baigė savo veikimą. Anuo komiteto atžvilgiu esame nusistatę įvairiai. Vieni jį visa laiką peikė, antri gyrė, o trečiąjį laikėsi neutraliai. Reikia pripažinti, kad visi turėjo dalį tiesos. Buvo kas peiktina, buvo kas girtina, buvo taip pat ir tai, apie ką reikėjo susilaikyti, nieko nepasakyti.

Pamatuota, neturinti nei kiek asmeninių siekimų bei tuščios ambicijos kritika yra sveikas ir būtinas visuomeninio bendradarbiavimo reiškinys. Tokia kritika pamoko, parodo tai, kas yra šalintina, kur reikalinga didesnis dėmesys nukreipti ir daugiau veiklos parodyti. Kas senąjį komitetą kritikavo, visados turėjo tiesos. Kas jį kritikavo, neiseidamas iš to, kad vienu ar kitu atveju buvo užgauti jo asmeniniai interesai, buvo teisus. Kas jį gyrė, neiseidamas iš to, kad, būtent, jam komitetas asmeniškai kažko gero yra padaręs arba komitete dirbo jo asmeniškai bi-

(nukelta i 8 psl.)

Advento rimcīai

ILGESIO VARPAMS GAUDZIANT.

Gal niekas taip jautriai, giliai ir svajingai tremtinio sielos nepaliecia, kaip ilgesio jausmas. Gilus jis mūsų širdyje, nes jis slepia savyje nežinia ir viltingi, gailesti ir užuojauta, kažko brangaus praradimą ir laukimą. Palaimintas tas ilgesio jausmą mūsų krūtinėse. Jis skatina žmogų giliau pažvelgti į save ir į kitus, suprasti prarastas vertybes ir už jas kovoti. Niekuomet jis nenurimsta, kol dar plaka krūtinėje širdis. Tik Klaikaus kapo gilumoje, kartu su žmogumi, ilgesys nutyla, amžiams užgesa! Tikras ilgesys – visuomet kūrybingas: nesenstantis, kaip ir tikroji žmogaus laimė yra nesenstanti. Ilgesys – laimės ieškotojas, naujo gyvenimo Prometėjas, laimės atkūrėjas. Ir kas gi gali būti brangiau už laimę? Niekas! Suprantama, kodėl tas pilnai neįsaiškinamas ilgesio jausmas toks paslaptingas ir gilus.

Bet laimė ivairiai suprantam. Daugumas jės ieško isivaizduotose gėrybėse: užgrobime, turtuose, tuscioje garbėje, aistrose, alkoholyje. Esant gi klaidingam laimės supratimui, klaidingas ir jos ilgesys. Todėl maža, nuostabiai maža yra tikro ilgesio šių dienų žmogaus širdyje... Nenuostabu, kad ir laimės visur pasigendami...

Skamba šiandieną pirmieji Advento varpai! Gyvi, galingi jie tremtinio sielai. Nevisus juos palaidojo patranku griuvėsiai. Nevisi jie nuskendo krauju klanuse, raudonose bedugnėse... Gyvi tie bokštų vaidilos Rytuose ir Vakaruose, gyvi jie ir paveiktos teviskės laukuose. Tik maža kas jų ten gaudesio besiklauso, permazamūsų tėviškėje beliko... Nemirštanti mums Advento varpai ir ištremime; nes jie išgalinga Kristaus laukimą, tikrosios laimės ilgėsi skelbia. Susikaupkime, atidžiai paklausykime to tyro, ramaus Advento – ilgesio varpų gaudesio.

Adventas – atėjimas, laukimą reiskia. Tuo pačiu jis ir ilgesio mummyse žadina. Tat pirmoji Advento varpų prasmė: priminti mums amą didį, 4000 metų Izraelio tautos ilgėsi, Išganytojo belaukiant. Pagonizmō tamsybese tada klaidžiojo izraelitai. Daug nelaimiu ir kanciu jų tauta patyrė. Tačiau nenusimine. Ryztinga tai buvo tauta (tik neistikima Dievui, todėl issklaidyta!). 4000 metu dangū maldavo, Teisingojo šaukėsi: "Rasokite dangūs aukstybese, ir debesys teišlyja mums Teisingaji"! Išklause Auksciausias Izraelio tautos maldavima: surasojo dangus virš Betliejaus, išlijo debesys Teisingaji – Kristų. Deja, ne visi tada tikruoju ilgesiu liepsnojo. Daugumas izraelitu kitaip Išganytoja sūnū vaizdavosi, kuris turėjo būti žemiškas valdovas, ypatingas jų tautos globėjas. Todėl nerado Kristus vietos Izraelio tautoje. Ir Golgotos kancionis atpirkes žmonija, sugrįžo pas savō dangiškaji Tėvą, prizadejēs grįžti pasaulio pabaigoje.

Taigi antroji ir svarbiausioji Advento varpų prasmė: sužadinti mummyse tikra ilgėsi, laukiant antro Kristaus atėjimo. Sėkmingai sulaukti antra Kristaus atėjima, būtina yra suprasti ir įvertinti pirmaji Jo atėjima. Ivertinti pirmaji Adventa, reiskia grįžti žmogui prie Dievo, tvarkos, teisingumo ir doros. Tik tokiu būdu pareikšime tikra ilgėsi, belaukiant antro Kristaus atėjimo pasaulio pabaigoje. Grįžti prie Dievo, teisingumo ir doros – staimūsu gyvenimo programa ir pilnas advento prasmes supratimas. Tik sia programa pripažindama žmonija atkurs savę ir pasauli. Šiuo didžiu ilgesiu gaudžia Advento varpai. Išgirskime juos!

Taip skamba Advento varpai, tikraji ilgėsi skleidami. Tat ilgesio varpams begaudžiant, tesu liepsnoja mummyse tikruju vertybiu troškimas Tommas Žiuraitis O.F.

Pasaulis po taip varginancio karo nekantriai ir net skeptiskai laukia ramaus, laimingesnio gyvenimo-taikos. Laikas bėga, bet įvykiai diplomatinėj dirvoje irgi neatsilieka. Išeinant nuo Amerikos prezidento ir Anglijos bei Kanados ministerių pirmininku konferencijos, kuri neabejotinai sklandžiai ir sėkmingai praėjo, buvo neabejotinai ir kiti nepasakelbti klausimai svarstyti. Atrodo, gen. Eisenhower tuo metu į Washingtoną vykimas nebuvo pripuočlamas, o po konferencijos jo paspyrimas Amerikos general. štabo viršininku pilnai vertas dėmesio. Lygiagrečiai su Trijų konferencija Washingtono, vyko kita visų Sąjungininku konferencija, Japonijos kontroliavimo reikalu, i kuri Sovietu Sąjunga savo žadėto atstovo neatsiuntė. Mat, jinai norėjo Japonijā kontroliuoti Vokietijos pavyzdžiu, bet ne taip, kad Komisija būtų tik patarėju gen. Mac Arthurui. Taciauvos Trijų konferencijai pasibaigus, buvo Amerikos užs. reik. ministerio pranešta, kad Rusijos reikalavimai Japonijos kontrolės atžvilgiu yra nepatenkinami. Tas negalėjo nei Washingtono, nei Maskvoje tarpusavio pasitikėjimo pakelti. Bet Tolimuose Rytuose įvykiai vystėsi gan charakteringai toliāu. Sovietu Sąjunga evokavo Mandžūrija, atitraukdama kariuomenę į šiaurės Korėją, o jos pietinėje dalyje yra Amerikos kariuomenė, ir į Vladivostoką bei Port Artūrą. Taciau tuo metu įvyko Mandžiūrijoj gerai apginkluotu ir organizuotu komunistu, pusės mil. vyrų stiprumo perversmas. Be buvusių Kinijoje kovu, ugnis dar padidėjo. Minėto perversmo metu buvo ginklu paliesta ir Amerikos kariuomenė, ka patys komunistai prisipažista. Centralinė Kinija kaltina Raudonąja Armija, kad tai ji yra perversmo kaltininkė, ka ir visi kiti ne kitaip galvoja. Sis Mandžiūrijoj įvykis yra Amerikai nepaprastai jautrus, nors ir oficialaus pasisakymo nepatirta. Nema-

ziau idomus įvykis yra ir Siaurės Persijoje-Asarabeidžane. Cionai komunistai ginkluotai sukilo ir reikalauja autonomijos. Zygiavusia Persu kariuomenė perversmui numalsinti Raudonoji Armija suturėjo. Į Londono diplomatinį demaršą, Maskvā aiškinasi apie įvyki "nieko nežinojusi". Tas klausimas dar neišspręstas ir, atrodo, sudarys nemažu sunkumu.

Pazvelgus į Europos įvykius, pirmiausiai į akis krinta Prancūzijos vyriausybės sudarymas. Gen De Gaulle susidūrė su nenumatytais sunkumais dėl komunistu partijos reikalavimu gauti viena iš svarbiausiųju ministeriju. Padėtis buvo rimta, ir De Gaulle kreipėsi į tautā dėl susidariusios situacijos, būtent, dėl Prancūzijos reikšmes vakaru bloko sudaryme, kad išlaikytu jėgu lygsvarā ir nora būti politiškai nepriklausoma, ko reikalauja jos didingumas bei tradicijos. Tuo pačiu apkaltino komunistus, kad ju užsienių politika priklauso nuo vienos švėtimos jėgos, kas Prancūzijai žalinga. Gen. De Gaulle prieš komunistus laimėjo, ir Prancūzijos užsienių politika, atrodo, eina lygegrečiai su Vakaru demokratijs. Jugoslavijojej maršalas Tito paskutinėje iš savo labai dažnu kalbu pasisakė, kad savo armija dar didinsias, kad būtų istikimu šaunios Raudonosios Armijos sąjungininku ir galėtu ginti savo sienās. Toks per daug aiškus užsiangazavimas Sovietu Sąjungai netasi į akis lygiai, kaip tas būsimas nežinomas užpuolėjas.

Prasidėjęs Nūrnberge karo nusizengėliu teismas yra visiems nepaprastai idomus, kaip formos, taip ir politikos atžvilgiu. Jis tėsis neabejotinai labai ilgai, ir iš būsimuju kaltinamuju liudininku, bei pačiu kaltinamuju gal išgirsime nelauktai idomiu dalyku.

Rusu atsakymas į Anglijos notā dėl prekybiniu sutarciu sudarymo su Vengrija ir Rumunija buv nepatenkinamas. Min-ris Bevinas

Zmonės, apie kuriuos kalbama:

MAZOS PASTABĖLES APIE GEN. EISENHOVERĮ.

Istojant Amerikai i karą galėjo gen. Eisenhoweris—tuo metu dar pulkininkas leitenantas— apzvelgti savo 26 metų tarnybą amerikiečių armijoje. Jis mokė karinius, perėmė organizacijos uždavinius, tuo pačiu laiku ir savo rėmyliniūsiu darbu, istorijos studijavimu, užsiimdamas. Iki to laiko dar niekad frontui jis nevadovavo. Ir po vienuolikos mėnesių jis pravedė didžiausią sausumos ir jūros operaciją— išlaipinimą Šiaurės Afrikoje.

Sis žygis parodė — paties Eisenhowerio žodžiais— kad alijantai po viena vadovybe gali, kaip viena tauta kovoti. Kaip vyriausias alijantų karinių pajėgų vadas 1944 m. jis vadovavo sąjungininkų aštuonioms atskiroms armijoms, taip pat ir jūros ir oro laivynams. Jis sujungė jas i stipriausią pasaulio istorijoje kovos vienetą.

Eisenhowerio pasisekimu paslaptis glūdi jo asmenyje. Jis yra kuklus, tiesiaširdis ir greitos orientacijos. Jis gali taip pat lygiai pripažinti kitų nuopelnus, kaip ir savo klaidas.

Po karinio amerikiečių nepasisekimo ties Ferd-Passes Afrikoje pasekoje kilo dideli nepasitenkinimai anglų ir amerikiečių tarpe ir vienų kitais skundimasis. Kai šie skundai pasiekė Eisenhowerio ausis, jis išleido įsakymą, kuriame

tarp kitko pažymi: "Aš imuosi visą atsakomybę".

Eisenhoweris gali ir griežtas būti. Jis labiausiai vertina savo dalinių drąsius žygius. O savo draugiškumu ir natūraliu paprastumu įgijo visų karivių meilę.

Eisenhowerio šeima — protėviai, jau nuo 1730 m. gyvena Amerikoje. Savo jaunystę jis praleido gilumoje vidurio Vakarų. Jo nuomonė apie karą yra visai priešinga tautų užkariavimui. Ir kai tuojau po karo užbaigimo Europoje Eisenhoweris ir Montgomery buvo apdovanoti aukščiausiu Sovietų pasizymejimo ženklų—pergalės ordenu— Eisenhoweris savo kalboje, ta proga pasakyoje, pažymėjo, kad didžiausia pagarba turi būti reiškama ne jam, o po jo vadovavimu kovojusiems daliniams. Jis tada pasakė:

"Aš žinau, ko mūsų kariai nori. Jie nori taikos! Mes visi siekiame to tikslo: kad visos sąjunginės tautos galėtų ta laime pasidžiaugti, dėl kurios jos visos kovojo, kad visi, kurie šiame kare kentėjo, sulauktų geresnių laikų. Ne dėl mūsų, kurie čia už stalo sėdime, sieksme res to tikslo, o dėl tu tautų masių, kurios mums savo likimą patikėjo. Tame glūdi tikroji žiokas prasmė."

(Atkelta iš 3 psl.)

paprastai sutarties teksto, bet atsakymas irgi abejingas. Taip kad dėl Balkanų padėtis ne kiek nesvelnėja, lygiai kaip ir Bulgarijos rinkimu iš Amerikos ir Anglijos puses nepripažinimas, ką rusų spauda randa kaip laisviausius rinkimus, kuriems vadovavo demokratiškiausias Bulgarijos istorijoje režimas. Tačiau gerokai panašūs savo forma rinkimai Portugalijoje, kaip demokratijoms draugingos laike haro valstybes buvo skaitomi teisėti. Gal tektu mum su pasitenkinimu sutikti Austrijos rinkimų rezultatus, nes nei niena

is partiju nebavo tiek santūri pa bėgeliu atžvilgiu, kaip ši. Atrodo, kad tik Maskva turi nepasitenkinimo iš šių rinkimų, o Demokratijoje Austrijos padėtis neabejotinai sustiprės.

Suglaudus paskutiniu laiku nebuvo galima pastebėti tokiu reiškinii, kurie stiprintu tarp sąjungininku pasitikėjimą, rodytu panašius kelius taikai sukurti ir išlaidyti, bei pastangu nepavykusius užsireik. min-rių pasitarimų atpaaujinti ir eiti prie patenkinamu rezultatu.

LIETUVIŲ TAUTOS KELIAI
(Prof. Krėves paskaitų proga)

Nedaug tautų gali lygintis su mumis savo praeities didybe ir žygiais. Stebis pasaulis senųjų laikų graikų kultūros žydejimui ir aukštu romėnų karingumui, nenaziau kelia nusistebėjimo ir lietuvių tautos atsparumas prieš dviejų pasaulių - vakarų ir rytų - veržlumą ir jų bėdybas. Mūsų kaimynai, vokiečiai, lenkai ir rusai lietuvių priešai. Nusiviesti ir istorijos faktams sužymėti yra prirasa tiek veikalų, kad jau neužtektų žmogaus amžiaus šiuos rastus perskaityti. Tuo tarpu mūsų rastijs

Mūsų praeities pasakojimai - tikri, neisgalvoti, bet brangūs, kaip sena pasaka, šiandien grįžta pas mus, žadina mūsų jausmus ateities Lietuvai. Garbingasis profesorius Vincas Krėve - Mickevičius, stovėjęs Lietuvos mokslo ir rašytojų priekyje, kas savaitę kalba mums apie Lietuvos senovę, jos girias, papročius, dievykus. Prieš akis pralėnka kaip gyvi su šypsena ir humoru seniai vaidilos, tautos vyresnieji, naršūs kunigaikščiai. Tai laiminga ir reta proga turėti savo tarpe

S v e t i m a s D a n g u s

Kas man saulė be Mūsųs vainiko
Ir be Nemuno mielo krantų!
Tik svajonių širdies nepaliko,
Tik pasiemiau skausmą kartu.

Tik viltis, kregždute atplasnokus,
Veš ir gundys, O kelias dygus.
O žaižda - nenuplaus jos Dunojus,
Tik užgydys tėvynės dangus.

Leonardas Zitkevičius.

tais reikalais yra tokia negausi, kad daugelis mūsų iš savo praeities vos viena kita smulkmena nežino ir pora kunigaikščių vardu teatmena.

Mes domimės nevertom artimojo žmogaus praeities smulkmenom, savo giminės istorija. Su idomumu klausomės ir gerimės pasakų apie nebūtus karalius, turtus, slibinus. Tačiau mūsų tautos ir valstybės gražia ir idomia, kaip pasaka, praeitimi mes nepērdaugiausia domimės. Istorijos pažinimas, pagaliau, nėra vien tiktai smalsumo patenkimas, tai yra jau kažkas daugiau. Nagrinėdami praeiti, mes nejučiomis mokomes ir stiprėjame. Neveltui mūsų atgimimo darbuotojai kreipėsi į tautą su istoriniais pasakojimais ir sauke stiprybės semtis praeities.

toki uolu paskaitininka. Tik pažiūrėkime, kiek iš mūsų tom paskaitom naudojasi? Yra žmonių, kuriė i paskaitas net iš miesto atvažinėja, o tuo tarpu stovyklos gyventojai koridoriu pereiti nešiteikia. Pakieteliams gauti stovyklos sąrašuose yra lygiai šesias kartus daugiau, nei paskaitų klausytojų. Ir tai atneatė, kuriė tai girdi savo gyvenime ne pirmą kartą. Kodėl mūsų tarpe atsirado tiek daug miego didvyrių?

x x x x x

Amžiais pavergta kelias tėvynė;
Jos atgimimą jaučia dvasia.
Ginkim, ką mūsų protėviai gynė!
Žadinkim brolius meile drasia!

Maironis.

M. Š.

S e s e i !

Motto: Per kančias į prisikėlimą!

Lengvai, tarytum svajodamos pa sakiškas svajas, leidžiasi baltos sniegulės ant žemės. Prašvito pasaulis baltu skaistumu ir į žemę nusileido žiema.

Ar meni, sese, kai atėjus tasyk namo, rodei didelės šešiakampės sniegules ant tavo apsiausto, kurios tirpo kambario šilumoje ir virto perlų lašeliais. Tai buvo tasyk, prieš penkeris metus, dar Lietuvoje Juk atsi meni?

Dabar, prėslinkus tiems metams, kur mes patekome? Kuriamė tolimojo Sibiro kampe tu ilsiesi amžinu miegu, o jei dar gyva esi, kokias kančias kenti? Gerai suprantu ką tu pergyveni tasyk, kai tave, vos pražydušią savo jaunystėje nuskyne ir išvežė į svetimą žemę. Kaip negali gražiausia gėlė, nuskinda ir paso dinta į kitą vietą, prigyti ir žyde ti visu savo grožiu ir skaistumu, taip ir tu neprigijai. O mes galvojome, kad tu gali prigyti! Mes gal lėjomės tavęs, užjautėme tave, bet nesupratome pilnai to, kas tau teks pergyventi. Juk gerai žinai, kad sotus elkano nesupranta. Ir tik dabar, kai ir mane karo vėtra išrovė iš tėviškės ir nubloškė į svetimus kalnus, tik dabar aš pilnai suprantu, ką turi pergyventi žmogus be tėvynės. Ir su Ad. Mickevičium aš kartoju:

"Lietuva, mano žeme, šelele gimtoji, tik tes supras, kad tu jam svei katą atstoji; kas jos neteko." - Mes jos netekome. Tikiuos, neamžinai, o tačiau...

Regiu, kaip tyliai leidžiasi baltos sniegulės, ir man vaidenasi kažkur ir kažkada matyti vaizdai: tėviškės pirkia, ilenktas stogas po sniego sluoksniu. Pirkios langelis - vilko ekis, spindi tarp sniegynų. Kaip jauku dabar pirkioje sėdėti, bet mes, virte klajokliais, tik labai iš toli tematome tą langelį. Užeinan

ti pūga aptemo vaizdą ir pro kylančius sniego verpetus regiu klajoklius. Kur jie eina? Kas jie? Naštos permestos per pečius, apiplyšę, sustirę nuo šalčio žengia jie per pusynais padengtą lygumą. Iš jų akių žvelgia bado šmėkla. Bet kieno ten pažistami veidai? Ak, tai jie, tai knygnešiai žengia per lygumą. Noris šaukti, pulti prie jų, bet mano sąnariai lyg sukaustyti. Sėdžiu, matau praėinančią klajoklių vilkstinę, kol tik širdi ve riančios dainos atgarsiai teatsi - liepia iš toli, toli, ir viesulas vilkstinę uždengia nuo mano akių.

Ir vėl žengdamos per pusynus, pamačiau tolumoje žiburėlių. Pavargusiais žingsniais prisiartinau ir pažvelgiau pro langą. Motulė, sukdam ratelį, laiko ant kelių knygą ir moko vaiką lietuviško žodžio. Noriu išsižiūrėti atidžiau į brožus motino vaiko, bet - dingo Lietuvos motina dingo žiburys, dingo pirkia. Ir ve tamsa, vėl sniego pusyns. Bet kas ten? Tamsus siluetas glenka pakrūmėm. Susikūprinęs, tvirtai prispaudęs prie krūtinės savo našta, jis sėlina klausydamosis kiekvieno šakelės trakstelėjimo. Tik iš kažkur "Stok"! Šūvis. Siluetas ding tamsoje - ne jums, caro šaltieji sūnus, užgniaužti kylančią Lietuvos šviesą.

Mano žvilgsnis nuklydo toliau, ir užkliuvo už mirštančio daktaro patalo. Pageltes džiovininko veidas. Po daugelio tardymo ir kankinimų guli dabar daktaras lovoje, žvilgsniu glamonėja savo mylimąją smuklą, o lūpos kartoja:

"Lietuva, tėvyne mūsų, tu didvyrė žeme"...

/ B. d. /

- - - x - - -

Nebeužtvėnksi upės bėgimo,
Norint sau eitu ji pamažu;
Nebus laikysis naujo kilimo,
Nors ji pasveikint tau ir beisu.

Malronis

xoxoxoxoxoxoxoxoxoxox

IŠ MŪSU KOLONIJOS GYVENIMO

Išrinktas naujas komitetas

Š. m. lapkričio 25 d. Glasenbacho stovykloje buvo Salzburgo apygardos lietuvių susirinkimas, kuriame buv. komiteto pirmininkas P. Baltuška padarė pranešimą iš komiteto veiklos, ir buvo renkamas naujas komitetas. Slaptu balsavimu į komitetą buvo išrinkti: P. Baltuška, kun. P. Brezauskas, inž. Z. Bečelis, S. Jankauskas ir gyd. V. Gutauskas. Į revizijos komisiją išrinkti: inž. V. Rickevičius, A. Šapočkinas, ir V. Šeštokas. Į garbės teisma išrinkti J. Kasakaitis, L. Staškevičius ir V. Dembrava. Susirinkimas praėjo gyvai. Pirmininkavo prof. V. Krėvė-Mickevičius, sekretoriavo I. Landsbergytė.

Liaudies universiteto paskaitos

Antradienį, gruodžio 4 d. 18 v. dipt. inž. R. Šiaudikio paskaita:

"Kas yra atomas"

Ketvirtadienį, gruodžio 6 d. prof. V. Krėvės-Mickevičiaus paskaita:

"Lietuvių tautos keliai" V-ji dalis.

Naujas žurnalas "Tėvynėn"

Teko patirti, kad atgaivinamas vokiečių laikais Halleine nelegaliai ėjęs literatūros žurnalas "Tėvynėn". Pirmasis atgaivinto žurnalo numeris žada išeiti Kalėdų proga. Medžiaga galima siųsti "Mūsų Žinių" redakcijon iki gruodžio 15 dienos.

K. Šapočkinas komendanto pavaduotojas

Pagal komendantui rinkti susirinkimo nutarimą, komendantu pavaduotoją palikti pasikviesti pačiam komendantui, tokiu pavaduotoju ir buvo pakviestas p. K. Šapočkinas.

Romanenko koncertas

Š. m. lapkričio 29 d. Glasenbacho kino salėje įvyko estų smuikininko I. Romanenko ir L. Mandel-Romanenko koncertas.

Apie koncertą tektų tik tylėti, nes tokios aukštos klasės smuikininką jau seniai girdėjome. Jo išpūdingas D-dur Paganini koncertas, kinietiškas tambūras, Moros legenda ir kiti dalykai praėjo tikrai žavingai.

Nors klausytojų salė buvo ir nepilna, tačiau koncertantai buvo priversti daug dalykų bisuoti.

"Dienos Žinių" pasisėkimas

"Mūsų Žinių" redakcinės kolegijos leidžiamas kasdieninis biuletenis "Dienos Žinių" vardu stovyklos gyventojų tarpe turi nemažą pasisėkimą. Kadangi la kraščių ir radijo žinios dar tą pačią dieną talpinamos biuleteny, tai jos "Mūsų Žiniuose" nekartojamos, o tik bus duodama savaitinė įvykių apžvalga.

=====

Knyga apie Pabaltijį

Latvijos ministeris Vašingtone A. Bilmanis išleido naują knygą apie Baltijos valstybių vietą pokariname pasaulyje: "Baltic States and World Peace and Security Organisation". Autorius nupasakoja Baltijos valstybių istoriją, jų bendrą darbiavimą Tautų Sąjungos rėmuose. taikai palaikyti, laisvės garantijas iš SSSR pusės, ūkinę ir kultūrinę pažangą bei prekybinius santykius.

Autorius siūlo ateityje tuos 3 kraštus sujungti į vieną vienetą, panašų į kantoninę Šveicariją, įvedant konstituciją, pagal USA konstitucijos principus ir garantuojant jų emžiną neutralumą. Tarptautinė tų kraštų kalba siūloma anglų kalba.

/ Atkelta iš 1 psl./

čiuliai, tie taip pat buvo teisūs. Tačiau reikia pasmerkti tuos, kurie komitetą koliojo ir stengėsi nuversti tik už tai, kad kokiu tai būdu komitetas, dalindamas maisto produktus, nedavė jam 100 g. duonos, puslitrio negriebto pieno, arba nepaskyrė, būtent, jam geresnio kambario. Mes turime keletą liūdnu pavyzdžių, kai keli mūsų bendruomenės nariai, ir netgi tokie, kurie nuolat primena jų aukštas pareigas, eitas Lietuvoje, savo visuomeninio darbo nuopelnus praėityje ir t.t., su didžiausiu įkarščiu organizavo senajam komitetui opoziciją ir vaikščiojo pas šias eilutes rašanti asmeni, kad jis pansudotų komiteto nuvertimui savo itaka lagerio gyventoju tarpe. Ir dėl ko? Gi dėl to, kad komitetas, būktai, juos kada nuskiandęs, iš vieno nusukęs porą šimtų gramų duonos, kitam vėl nedavęs tokio kambario lageryje, kokio jis sau norėjo. O, be to, ir vieni ir kiti stačiai norėjo prieiti prie lovio, iš kurio patys, gal būt, daugiau būtų srėbę, negu kas nors kitas. Tokie "visuomenininkai" yra mūsų bendruomenės piktai šašiai. Jų kritika buvo šmeižtai, jų siekimai nešvarūs.

Turime pripažinti, kad senasis komitetas dirbo pačiose sunkiausiose sąlygose. Tai buvo pradžia viso organizacinio darbo, tai buvo sunkiausi medžiaginio aprūpinimo mėnesiai ir tai buvo neaiškiausios mūsų liečiančios politinės padėties ir mūsų likimo savaitės. Dirbant tokiose sąlygose, reikėjo padėti daug energijos ir pasiaukojimo. Ir būtų labai šališka, jei tvirtintume, kad senasis komitetas nieko nepadarė. Jei paimsime atskirus komiteto narius, tai jų tarpe rasime ir tokių, kuriems turėtume už jų darbą pareikšti nuoširdžia padėką, jei tik objektyviai ir visuomeniniu mastu įvertinsime

dalyką ir atidėsim į šalį savo asmenines sąskaitas. Didžiausią gipadėkos dalį turime skirti buvusio komiteto pirmininkui, kuris yra tikrai daug nusipelnęs mūsų lietuviškajai kolonijai. Mes visi esame mirtingi, niekas negali iš mūsų išvengti ir klaidų. Kiekvienas turime tiek blogų, tiek ir gerų palinkimų, įpročių arba net ir kaprizų. Turėjo jų ir senojo komiteto nariai.

Paprastai iš naujai išrinkto pareigūno arba kolektyvo laukiama ko nors geresnio, daugiau darbo ir energijos. Laukiame to ir iš naujo komiteto. Jis turi išvengti tų ydų, kurios reiškėsi senajame komitete, jis neturi trukdyti dirbti tiems, kas jau dirbė ir gali savo darbų rezultatais pasididžiuoti, jis neturi grįžti dėl ambicingo nusistatymo siekti to, kas buvo senojo komiteto vadinama "vadovaujama darbo centralizavimu", siekius uždėti visur ten, kur buvo dirbama, savo aprobovimo bei veto teise, neparodant savo darbo bei iniciatyvos. Naujasis komitetas ras sau didelę paramą ir pasitikėjimą tik tada, jei jis dirbs, neskirstydamas mūsų tautiečių į žemesnį ir aukštesnį luomą, ir jei didžiausią dėmesį kreips į tuos, kurie sudaro mūsų kolonijos daugumą. Tada jis tikrai susilies su visa mūsų mase ir niekad nesijaus atskirtu nuo lietuviškosios kolonijos kamieno.

Tokiomis mintimis palydime pirmuosius naujojo komiteto žingsnius.

Ant. K.

- o - o - o - o - o -
Mainos rūbai margo svieta?
Silpnas kelias, tvirtas griūva,
Nebijokim vargo kieta,
Juk be jo galiūnai pūva!

Maironis.

- o - o - o - o - o -

"Mūsų Žinias" redaguoja redakcinis kolektyvas. Rankraščius siųsti:
barakas 2, kambarys 9.

Kai na 50 Pf.